

תת"ע 5611/10/19 - אלטורה מחמוד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 5611-10-19 מדינת ישראל נ' מחמוד
תיק חיצוני: 41118011596

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מבקש	אלטורה מחמוד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 11.11.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 41118011596 המייחס לו עבירה של נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף המסומן על פני הכביש כאשר בצדו הימני לא נמצא קו מקוטע בניגוד לתקנה 36(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**") ביום 29.10.2018.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 11.11.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי ציין את פרטיו וכתובתו המלאה של עורך דינו בבקשתו להישפט, אולם ההזמנה לדיון לא נשלחה הן לכתובת שציין בבקשתו והן לכתובתו שלו. לטענת המבקש אף לא קיבל פנייה מהדואר כי עליו לסור לסניף הדואר לקבלת דבר הדואר הרשום וכי איש מבני משפחתו לא קיבל ולא חתם על כל מסמך מהדואר. לטענת המבקש לא נרשם מי קיבל את הפנייה לקבלת הדואר הרשום. המבקש הוסיף וטען כי לא ביצע את העבירה נשוא כתב האישום וכי נגרם לו עיוות דין הן מההרשעה והן מגזר הדין.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי העבירה נשוא כתב האישום בוצעה ביום 29.10.2018 וכי הנאשם קיבל לידי את הדו"ח. לטענת המשיבה ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש במשרד הפנים באותה העת, אולם חזרה בציון ההערה "לא נדרש".

לטענת המשיבה, המבקש לא טען כי אישור המסירה לא נשלח לכתובת הרשומה או כי חלה טעות ומשכך לא עמד בנטל הרובץ על כתפו להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו.

המשיבה הוסיפה וטענה כי המבקש לא הצביע על טעם מיוחד של עיוות דין הגם שבגזר הדין הושת עליו סכום הקנס המקורי בסך של 500 ₪. לטענת המשיבה בתגובתו של המבקש בהודעת תשלום הקנס נרשם "אני מבקש סליחה", וכן במזכר נוסף ציין השוטר אופק דקל כי הנהג הודה בעבירה דבר המהווה ראשית הודיה לביצוע העבירה.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי ההזמנה לדין לא נשלחה לכתובת אותה ציין בבקשתו להישפט וכן לא נשלחה לכתובתו שלו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** (להלן: "**עניין סויטי**") נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל

הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שנמצא בתיק בית המשפט וצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש במשרד הפנים וחזרה בציון הסיבה "לא נדרש". דהיינו, מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה. במצב מעין זה יחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידי את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.2018)).

המבקש הוסיף בטיעונו כי לא נרשם מי קיבל את הפניה לקבלת הדואר הרשום.

בעניין סיוטי נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי ההזמנה נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום. המשיבה הציגה אסמכתא לפיה הודעת הקנס נשלחה למשיב באמצעות דואר רשום, וזאת על סמך אישור המסירה הנושא את הכיתוב "דואר רשום" וכן את מספר המעקב. טענתו של המבקש בדבר היעדר פרטי מוסר דבר הדואר והיעדר התאריך בו ביקר בכתובתו של המבקש אינה מספיקה בכדי להרים את הנטל ולהפריך את חזקת המסירה.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)).

כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית, לא מפרטת טענות ועובדות כלשהן ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסן ולהוכחתן. יתרה מכך, מעיון בהודעת תשלום הקנס שצורפה לתגובת המשיבה עולה כי תגובתו של המבקש למיוחס לו הייתה "אני מבקש סליחה", וגם במזכר מיום ביצוע העבירה של השוטר אופק דקל שהתלווה לשוטר שכתב את הודעת תשלום הקנס נכתב כי המבקש הודה בביצוע העבירה.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל 50 הרשעות קודמות משנת 1980, ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' טבת תש"פ, 06 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.